

NEMES Z. MÁRIÓ

Selyemalagút

A félmajmok éjszaka járnak. Nagy füleik vannak, velük vitorláznak az éjszakai égben. Ilyenkor a parasztok vérrel locsolják a fák alját. A félmajmok nem az éjszakai urai, de megbecsülik az áldozatot és visongva kergetőznek a grófi szérún. Batthyány Ilona is vérrel csalogatja őket magához: mióta férjét börtönbe vetette a birodalom, azóta csak félmajmokkal tud aludni. Izmos legényei lesben állnak a bokrok között (néha élcelődnek egymás izmán) és hálót vetnek minden mohó majomra. Az állatokat aztán a grófnő elé hurcolják, aki ledugja ujját a legkövérebb torkán, mert érezni akarja selymes alagútját. Mivel egy majomnak mindegy, hogy melyik végén tágul, az áldozat jólesően hörgög. Ilona az ágya fölé lógatja a hálóba csavart lényt és a férjéről beszél neki, aki annyira rettegett a parasztoktól, hogy soha nem merte bejárni saját uradalmát, nehogy megpillantson egy ápolatlan testet. A félmajom hörgésekkel adja úrnője tudtára, hogy szeretni és ápolni kell, hiszen ugyan többféle fajból rakták össze, mégis magányos maradt az élet erdejében. A grófnő egy éjszaka általában két félmajmot használ el, mert édes álmát nehéz biztosítani. Az uradalom lakói már egyre jobban szoronganak, hogyha egyszer elfogynak a majmok az égről, akkor majd hogyan talál el az úrnő a selyemalagútba.

Múmia

A kislány egyre izmosabb, letolja nadrágját és mutogatja a múmiáját. A múmia egy régi világban a király legkisebb fia volt, de mérget evett a mezőn, és a népe sírva temette az ősök közé. Most már nincsen népe, csak egy száraz fej maradt belőle. Ha elmúltál tíz éves, viselj pizsamát, súgják a kerti bokorban, de a kislány kineveti a hangokat, mert ő már elmúlt tíz éves, és nem hord mást este, csak egy halott kisfiút. „Együtt nővünk fel és virágok leszünk, melyek egymást eszik.” – mondja a múmiának, de a száraz testet rázza a köhögés. Ő már nem nő sehová, csak inni szeretne a kerti csapból, mielőtt felégetik az erdőt, hiszen a gyerekek nem aludhatnak sötétben.